

Ada Klein Fortuny: "Quan una dona escriu un llibre, encara que sigui d'extraterrestres, la pregunta és què hi ha de tu en aquesta novel·la"

L'escriptora i metgessa gironina va visitar el cicle Punt de Lectura d'Agullana fa uns dies per parlar de la seva primera novel·la, Lisa Cohen, amb la qual explora l'amor, el desig i la llibertat individual d'una dona

Sempre ha sigut així. El pseudònim no ve de la literatura sinó que em vaig fer un compte a Twitter. És que és molt trist, tan trist com això. El Twitter el tinc per divertir-me, bàsicament. No vull que es relacioni amb la meva vida pública professional i era una manera de separar. Si jo vull parlar de les sabates que m'he comprat, o si he anat a un restaurant i no m'ha agradat gens, o si els polítics ho fan fatal, no vull que es relacioni amb la meva carrera professional. Són dues coses separades. En el moment en què havíem de publicar el llibre i l'editora Eugènia Broggi em va preguntar com volia que ho publicuéssim, amb el meu nom o amb Ada Klein, ho vam discutir a casa i tothom va dir no, no, Ada Klein. Durant molt de temps la gent es va pensar que jo m'havia inventat un personatge i no és cert, soc la mateixa persona. Simplement que el fet de posar un nom m'ajuda a separar les dues coses: la meva vida privada i professional, i tot el que jo faig en literatura, cultura, el que sigui. Sí, però saps què passa? Que hi ha molta gent que em coneix i llavors era igual. Tampoc és que tingui res a amagar. No, va ser així. Tenia un llibre al davant de Nabokov que és Ada o el ardor. Així va sortir Ada i la resta com els noms dels personatges. Va costar molt perquè era un llibre complicat de vendre perquè, clar, què expliques? Vida de tuberculosos. Això no ven gaire, no? Quan vaig escriure La plaga blanca ho vaig fer per mi, no tenia cap intenció de publicar-la. El que passa és que soc amiga d'Adrià Pujol Cruells i estàvem treballant junts en aquell moment. Mentre xerràvem em va preguntar si tenia alguna cosa escrita, i li vaig dir: "Això". Ho va llegir i va creure que valia la pena publicar-lo. Després ell i Marina Espasa, que vaig conèixer a través seu, em van convèncer que ho enviés a unes editorials. Ho vaig enviar a Eugènia Broggi primer que em va contestar de seguida i em va dir, sense llegir-se'l, que no li interessa el tema, amb la qual cosa, gràcies, però no. Ho vaig enviar a diverses a la vegada, entre elles a l'editora Rosa Rey, que és molt maca, em va dir que li havia agradat molt, però que no sabia com vendre-ho, que era impossible. Altres editorials, no diré quines, no em va contestar directament o em van contestar molt malament, però no passava res perquè jo no tenia gens d'interès. No, m'era absolutament igual. Sí, però bàsicament de tuberculosi. És que vaig escriure-ho perquè a mi m'interessava el tema, em dedico a això. Anava llegint, recollint. Al principi era per un objectiu de la meva feina, però després m'interessaven més les vides personals. Llavors ho vaig presentar als premis de Girona i va quedar finalista. Va ser quan la gent que ho havia llegit es va començar a interessar, però va començar la pandèmia. En aquell moment, molt al principi, Eugènia Broggi, que és molt llesta, va recordar que tenia aquell text. Així va recuperar l'arxiu, però havien passat tres anys. Es va posar en contacte amb mi assegurant que li havia encantat i que ho volia. Llavors altres editorials em van contestar, però amb la Broggi m'entenc, és una gran editora i l'editorial és molt maca i ja està bé. M'interessava parlar, per un costat, d'aquests temes perquè veig a la gent jove com molt desanimada en el tema amorós, pensant que no trobaran ningú, hi ha un ambient de pessimisme total i absolut, en el qual no crec gens, perquè la vida és molt complicada i molt rica i hi ha milions de coses que et poden passar, i tot suma, al meu entendre. Em deprimeix una mica que la gent jove... Hi ha com una regressió, ara sembla que es tracti de trobar una parella i fer vida de matrimoni a 18 o 20 anys, però la vida dona moltes voltes. És clar, perquè pot ser que t'estimis molt a una persona i no vagi bé, o pot ser que una relació vagi molt malament i no vol dir que invalidi tot el que ha passat. Vas passant etapes i de tot s'aprèn, encara que sigui per dir-te que amb un cabró així no m'hi ajuntaré mai més. Doncs que això ho fas amb la llibertat individual. Aquest és un llibre que va de la llibertat

individual. Vaig llegir un article que va escriure una noia de València que deia que era un llibre sobre el perdó. Jo no ho havia plantejat així. Més igual si al lector li cau bé o malament la Lisa, però vull que entengui que aquesta senyora fa el que fa perquè creu en aquell moment que és el millor. Per mi no era tant escriure una carta, però això és el que ha entès pràcticament tothom. Per mi era, vas en tren i quan estàs mirant per la finestra, vas pensant, com si estiguessis parlant amb algú. És veritat, tothom s'ho ha pres com una carta i és curiós, també. La Lisa fa balanç com si s'hagués de trobar amb aquella persona. Això va ser un problema. Jo tenia molt clar que això havia de ser una novel·la, perquè depèn de la història que tu vols explicar, ha de ser una cosa o una altra. Cada història demana una veu diferent. I jo pensava que sent una dona madura, tot i que la Lisa figura que té més anys que jo, que en tinc 50 anys, diran una dona, en primera persona i em feia molta mandra perquè quan una dona escriu un llibre, és igual del que escrigui, encara que sigui d'extraterrestres, la pregunta és què hi ha de tu en aquesta novel·la. Sempre, sempre i sobretot si l'entrevistador és home. És una cosa molt curiosa perquè als homes no els hi pregunten pas. Així que decidir convertir-la en tercera persona, però no funcionava perquè cada història demana el que demana. Es tractava de dir com parles del desig sense que passi el punt de grolleria, pornografia, perquè tampoc m'interessa, no és la meua línia. Crec que és una qüestió que ha passat molt a la literatura actual. No, s'ha de reivindicar el desig femení. És com ara que a la majoria de les pel·lícules surt gent, sobretot senyores, al lavabo fent pipí. Quina necessitat hi ha. T'aporta alguna cosa a la història? No, nosaltres també fem pipí. Però crec que s'ha de poder parlar de tot. Sí, jo crec que per la majoria de gent ho és. Llavors tens més sort o menys sort, o un caràcter més obert o menys obert però sí. És que sempre és això: amb una parella, amb els pares, amb els fills, sempre és això. Viure sol és molt més fàcil. Bé, no ho sé si ho és, de fàcil. Passa molt en la literatura contemporània, en el cinema i en les sèries, que figura que d'un dia a l'altre canvis d'opinió i ja està, abandones aquella persona i ja s'ha acabat. Les coses es deixen, però no la parella, les feines. Abans de deixar alguna cosa que és important, la gent s'ho rumia, dubta. El mateix passa amb l'avortament. No són coses banals, la gent no és tan estúpida ni tan ximple. En general tots intentem avaluar, no ens ho prenem a la lleugera. Doncs, també volia expressar això, que les coses costen. Jo no sé si seria tan així (riu) però com l'he putejada bastant li volia donar una parella, és a dir, com una sortida i un final feliç, perquè a mi m'agraden els finals feliços. I després, una mica, per això, per dir, si no li dones un caràcter que sigui capaç de superar, aquest hauria sigut un llibre de desgràcies. I ja hi ha molts llibres de desgràcies. Veu la vida. Gairebé estic acabant un de nou i quan ho tingui tot li ho donaré a l'editora per veure què diu, si li agrada, si no li agrada, si ho vol publicar. Jo m'aixeco a les 6 del matí i entre 6 i 8, a banda del quart d'hora que em dutxo i arreglo, és el temps que jo tinc per mi, cada dia. Normalment és quan escric i després a estones robades, a vegades amb el mòbil enregistra veu. Quan se m'acudeixen coses, de seguida ho apunto i vaig amb una llibreta, també. Després el cap de setmana és quan ho passo, ordeno, ho edito. És quan tinc més temps. Autora: Ada Klein Fortuny Editorial: L'Altra Editorial Pàgines: 192 euros Preu: 20 euros No soc gens ordenada i m'he forçat a tenir un ordre bastant estricte perquè, si no seria el caos personificat. Sí, però no només la literatura, tot i que m'ajuda a ordenar les idees, a endreçar, a estructurar-me. És que m'interessa tot, és veritat. Tinc aquesta sort o aquesta desgràcia, soc una tastaolletes. Jo crec que els metges en tenen força, són persones amb molta inquietud. Pràcticament tots els metges que conec o fan música, de manera amateur, o escultura, pintura o escriuen, molts, molts. És una cosa que pots fer amb les mans i només de fer-ho així, amb les mans, ja t'ajuda a pensar menys.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/08/06/ada-klein-fortuny-quan-una-dona-escriu-un-llibre-encara-sigui-extraterr estres-la-pregunta-es-que-hi-ha-de-tu-en-aquesta-novella-133092642.html>